

HODNĚ VŠEHO

Hodně páchne hospodou. Protože než plkat
o pocitech, raději pil. A tuší konflikt: že totiž
v tichém vínu macerované pravdy nemohou na
světlo boží, na jeho gril ani náhodou.

Když se setmí, zpívá. Když setmí se podruhé, volá
ženě. A trénuje potáhnutí z cigarety, kdy kouř
následně vyfouklý zahalí pohled plný výčitek
a políbek na rty méně než letmý.

K tomu pohledu ještě: bude vskutku dlouhý, bude
lecjaký. Zvedne vichr emocí, jímž nejeden poeta
nechal by se rozcuchat, pouštěje na odiv lyrické
draky,

leč na takové exhibice – srát. Má v sobě psa a ten
obezřetně drží se v koutě, drží se otázky, jaká síla
otevívá dveře a nasává čerstvý vzduch ranní ulice,

do jejíhož cyklopruhu on se tedy rozhodně nehrne.
Než riskovat, že nadýchá klimatickou tíseň, to tu
raději obejde stoly, vysype popelníky

a zvedne židle, které pokácel. Až pak je na řadě
svět. Až poté se na těch svých šesti nohách odšourá
přes práh, přepadne z devadesátek do roku dvacet
pět.